

נפרדים מבטי עדר

בטי פיינקוכן נולדה במרץ 1923 בקוטבוס שבגרמניה, להוריה הדויג (יוכבד) ויוליוס יהודה (זלמן-שלמה).

עשר שנים של ילדות מאושרת בבית מסורתי אמיד, עם אחותה סוניה המבוגרת ממנה בשנה, נקטעו עם עליית היטלר לשלטון ב-1933, והקשיים הלכו וגברו עם החוקים והרדיפות.

לאחר ליל הבדולח נשלחו בטי ואחותה בקינדרטרנספורט לבני דודים בלונדון.

בשנות המלחמה למדו האחיות מקצוע: טיפול בתינוקות ובילדים.

בטי הגיעה לגורסי ליז בראשית 1944, ורוב הזמן טיפלה בתינוקות. ביוני 1946 יצאה באופן חשאי, כמקובל אז, לדרום צרפת, בדרכה לארץ ישראל, ועלתה ארצה ב"לטרון". לאחר גירוש של שמונה חודשים בקפריסין, הגיעה לעתלית, ומשם לכפר בלום, לפגישה מרגשת עם חבריה מההכשרה. עבודת החקלאות לא משכה אותה, וכבר בתחילת 1948 יצאה בטי להשתלם במקצוע שלמדה באנגליה - טיפול בתינוקות - בביה"ח בעפולה, בקורס שנמשך כחצי שנה. עם תום הקורס טיפלה בתינוקות בחדרה (כבר היו 12). מכיוון שמיכל המאירי סיימה אחריה את אותו הקורס בעפולה, זכתה בטי להשתתף ביום העלייה על הקרקע ואף נשארה שבוע במנסורה, לפני שחזרה לחדרה.

בהמשך החליטה האסיפה שבטי תהיה אקונומית במנסורה, וכך זכתה לשנה מלאת חוויות, חלוציות בתנאי צנע, והגשמה. במסגרת תפקידה, אהבה לפנק את החברים בעוגיה פה ושם, ונאלצה להתווכח לעיתים קרובות עם מרכז הקניות, שדאג מאוד מהמצב הכספי הקשה (יצחק עדר), והסוף ידוע...

ב-1950 נישאו בטי ויצחק בראש פינה, והיו הזוג האחרון שהעמיד חופה מחוץ לקיבוץ. החופה הייתה הזויה למדי, כי הרב היה השוחט, והעדים – האופים, כולם בבגדי עבודה מלוכלכים. במהרה נולדו יהודה, שלומית, יואב ואיתמר. מוכשרים ומוצלחים, גדלו בבית חם וערכי, בו הייתה בטי העוגן המרכזי.

ולא רק בילדיה - בטי טיפלה במקצועיות ובמסירות בילדי גיל הרך עוד 25 שנים, שנות דור, ואז עברה להלביש את הילדים עוד שנים רבות, במחסן הילדים.

אשה שקטה שלא נהגה להתבטא בציבור, או למלא תפקידים ציבוריים. את כל מרצה השקיעה בעבודתה ובטיפוח משפחתה.

עם השנים התרחבה המשפחה, נוספו בני זוג, נולדו נכדים ונינים, ובטי העניקה לכולם בית מחבק ואוהב, וכמויות אינסופיות של טוסטים בחמאה ועוגות. היא זכרה את שמות כולם ודאגה לכל אחד.

את עשר שנותיה האחרונות בילתה בבית יונתן, בהשגחת הצוות המסור, בעוד ארבעת ילדיה והמשפחה המורחבת הקיפו אותה באהבה ובביקורים. עד שלב מאוחר בטי זיהתה את כולם, ושוחחה ככל שיכלה.

נוחי בשלום בטי היקרה, לצד בעלך המסור, בצל הזיתים.

רחל גינת

